

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΓΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ 18.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ, 1886.

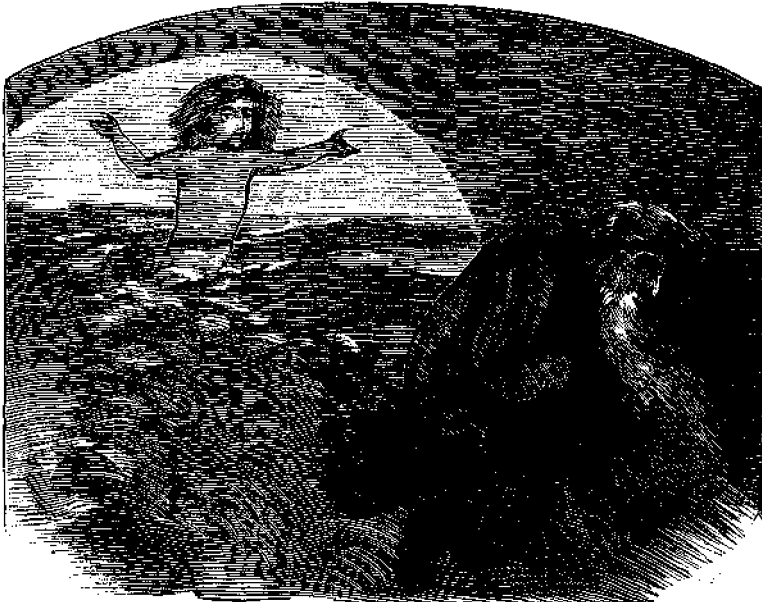
ΑΡΙΘ. 217

Συνδρομ. ἔτησι ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.
» » » Ἐξωτερικῶς 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Ἐν ἑδρῇ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλην τῶν χαρτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προπληρωμῆς.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων εὐχεται εἰς τοὺς μικροὺς συνδρομητάς καὶ ἀναγνώστας αὐτῆς εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος Ἐλπίζει δὲ, ὅτι ἕκαστος αὐτῶν θελεῖ προσπαθήσει νὰ συνεισφέρει εἰς τὴν βελτίωσιν αὐτῆς,

προσθέτων ἕνα τοῦλάχιστον νέον συνδρομητήν, ἕνα λάβη καὶ τὴν ὑποσχεθεῖσαν εἰκόνα. Οὕτω πως ἡ ἐπιθυμία πολλῶν τοῦ νὰ ἔχωσι μεγάλας εἰκόνας θὰ πληρωθῆ, ἢ δὲ μετὰ κρῆ φίλη των ἔξωρα τὴν ἔτι μᾶλλον διὰ τοιούτων εἰκόνων.

Τὸ Παλαιὸν καὶ τὸ Νέον Ἔτος.

Ἐγέρων κατακυρωμένῃ μετὰ κάτασπρα μαλλιά! Τρέμων, βαρυσφορτωμένος πού πηγαίνει βιαστικά;

Ἐἰς τὸ κρύο, τὸ σκοτάδι, ποὺ μουγγρίζει ὁ Βορρῆας, νόκτα ποῦ περιπλανᾶσαι; Ὀλομόναχος πού πᾶς;

«Ὁδηγὸν ψυχὴν δὲν ἔχεις! Εἰς τὸ σκότος θά'χῃς! Ἐλα, γέρων, στή φωτιὰ μας κάθησε νὰ ζεσταθῆς.»

Ἄλλ' ὁ γέρων σὰν τὸ φύλλο στοῦ ἀνέμου τῆ πνοῆ κλωνιζόμενος καὶ τρέμων φεύγει, φεύγει ἐν σιγῇ.

Εἶναι τὸ Παλῆθ' τὸ Ἔτος κ' εἰς τὴν ῥάχην του βαστά τὰ κατὰστιχα τοῦ κόσμου, τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ.

Μεσονύκτιον σημαίνει, κ' εἰς τὸ σκότος τὸ βαθὺ ὡς τι φάντασμα ὁ γέρων χάνεται ἐν σιωπῇ!

Καὶ ἀμέσως λαμπροτάτη ἀνατέλλει ἡ ἀγῆ καὶ ἐκ μέσου της προβάλλει χαριέστατον παιδί.

«Καλῶς ἤλθες, Νέον Ἔτος! Ἀνατέλλεις χαρετὰ. Καὶ καλότυχον ἐφέτος νὰ μᾶς κάμῃς συντροφιά.»

Καὶ ἀπ' ἑα σου τὰ δῶρα τὰ ἑώρα καὶ καλὰ, χάρισε Θεοσεβίαν, Φιλτατῇ Πρωτοχρονιά!

Η ΟΛΙΣΘΗΡΑ ΟΔΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ:

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Τὸ πτωχὸν παιδίον εἶχε λοιπὸν ἀναχωρήσει, θῆμα τῆς αἰσχροῦς βειλίας τοῦ Ἑρρίκου! Ἡ διήγησις τῶν κορασιῶν εἶχε τὸσον ταραξεί τον Ἑρρίκον, ὥστε ἔλαβε τὴν πρώτην εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἀπομακρυνθῆ. Προσποιήθη ὅτι ἐξήτει κάτι καὶ ἐπλησίαζε μίαν τράπεζαν, ἐπάνω τῆς ὁποίας ἦτο σωρὸς παιγνιδίων, ἐνῶ δὲ τὰ ἐξήταζε χωρὶς νὰ προσέχη εἰς κανὲν ἀπ' αὐτὰ, τὸ βλέμμα του συνήτησεν ἕνα κυνηγόν, ὠραιότατον κυνηγόν, ἐντελέστατα ὠπλισμένον καὶ ἐνδεδομένον. Ὁ κυνηγὸς αὐτὸς ἦτο ἀπ' ἀρχῆς τὸ προσφιλέστατον παιγνίδιον τοῦ Ἑρρίκου, τώρα δὲ ὅταν τὸ εἶδεν ἐνθυμήθη (ὁ θεὸς ὅστις βλέπει τὰς καρδίας εἰσεύρει μὲ πόσῃ λύπῃ) τὴν ἡμέραν, ὅταν ὁ θεὸς τῆς Μαρίας τοῦ εἶχε δωρήσει τὸ λαμπρὸν τοῦτο παιγνίδιον. Δὲν ἠμπόρει νὰ ἀποσύρῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τὸ δῶρον τοῦτο, τὸ ὁποῖον τοῦ ὑπενθύμιζε τὸσον τὴν Μαρίαν, ἐνῶ δὲ τὸ ἠτένιζε τῷ ἑφάνῃ ὅτι εἶδε κάτι ἐξέχον ἀπὸ τὸ δισάκκιον τοῦ κυνηγοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο μέρος τοῦ ἐροπλισμοῦ του. Τὸ λευκὸν τοῦτο πρᾶγμα ἦτο γραμματίδιον, τὸ ἀπέσυρε, τὸ ἐξεδίπλωσε καὶ εἶδε γεγραμμένας, ὡς μὲ πολλὴν βίαν καὶ σύγχυσιν εἰς μεγάλα γράμματα, τὰς ἐξῆς λέξεις—

«Ἑρρίκε, ἀγαπητέ μοι Ἑρρίκε! Σὲ ἀσπάζομαι καὶ δὲν θὰ σὲ λησμονήσω ποτὲ, ὅπως δὲν θα λησμονήσω ποτὲ τὴν μαμμᾶ. Ἦσουν τὸσον καλὸς, ἐνῶ ἄλλοι οἱ ἄλλοι μοῦ ἔκαμον τόσα, ὥστε θέλω νὰ σὲ ἐνθυμῶμαι πάντοτε. Ἄ! καλὲ καὶ ἀγαπητέ Ἑρρίκε, σὺ μὲ παρηγόρησες, ὅταν ἄλλοι οἱ ἄλλοι μὲ ἐκατηγοροῦσαν! Ἐσὺ δὲν ἐπίστευσες τὰς σοκοφαντίας των! Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ εἶπω, Ἑρρίκε μου, ὅτι ἐγὼ δὲν ἐμῆγα εἰς τὸ δωμάτιον τῶν δώρων. Ἄλλ' ἂν καὶ μὲ ἠδίκησαν αἱ παλαιαὶ μου φίλαι, ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ἀνταποδώσω κακὸν ἀντὶ κακοῦ. Μείνε ἡσυχος ὡς πρὸς τοῦτο. Δὲν σε ἐζήτησα πρὶν ἀναχωρήσω διὰ νὰ σὲ ἀσπασθῶ, ὅπως ἤθελα, διότι δὲν ἐπιθυμῶ ἢ καλοσύνη σου καὶ ἡκελή σου καρδιά νὰ γείνουν αἰτία δυσαρκειας μὲ τοὺς ἄλλους, οὐτε νὰ θυμώσουν ἐναντίον σου ἐκεῖνοι, διότι ἐμεινες φίλος μου. Ἐλπίζω, Ἑρρίκε μου, ὅτι θὰ τύχῃ νὰ κυττάξῃς τὸν κυνηγόν σου, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε σοῦ ἤρρεσε τὸσον καὶ ὅτι θὰ ἰδῆς τὸ γράμμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον θὰ κρύψω μέσα εἰς τὸ δισάκκι του. Θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.»

«Μαρίαν»

Πᾶσα λέξις τῆς συγκινητικῆς ταύτης ἐπιστολῆς ἐνεπύγητο ὡς μάχαιρα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἑρρίκου. Ἐτρεψε νὰ κλειδωθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ριφθεὶς ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην του ἀνελόθη εἰς λυγμούς καὶ δάκρυα. Ἄ, πόσον ἤθελε νὰ ἀπέθνησκεν!

Ἀπαυδήσας τέλος ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὴν νευρικὴν ταραχὴν, ἣ ὁποία τὸν ἐκυριεῦεν ἤδη ἀπὸ τῶσων ὠρῶν, ἀπεκοιμήθη, ἀλλ' ὁ ὕπνος του δὲν ἦτο ὁ ἀναπαυτικὸς ἐκεῖνος ὕπνος, ὅστις ἀκολουθεῖ τὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας διέρχονται οἱ ἄνθρωποι καλῶς, ἀλλὰ τεταραγμένους καὶ φρικώδους, ὅστις ἠῤῥησε τὴν ἀγωνίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶχεν ἀποκοιμηθῆ. Ὅτε δ' ἐξόπνησεν, ἐκαίετο ὑπὸ πυρετοῦ.

Ὁ ἰατρὸς προσκληθεὶς εὐθὺς τοῦ ἀπηγόρευσε νὰ σηκωθῆ, ἀλλ' ἡ ἀπαγόρευσις αὐτῇ δὲν ἐλόπησε τὸν Ἑρρίκον. Ἄπ' ἐναντίας τῷ ἑφαινέτο ὅτι τὸν ἀπῆλαττεν ἀπὸ μέγα τι βῆρος. Ἡ ἰδέα μόνῃ τῆς ἐσπερῆως διασκεδάσεως, ὅτε θὰ διενέμεντο τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἐπροξένει φρίκην. Μὲ τί πρόσωπον θὰ ἐδέχετο ἐνώπιον πάντων τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον θὰ τῷ εἶδεν ἡ θεία του; Καὶ πῶς θὰ ὑπέφερε νὰ ἴδῃ νὰ στήνουν εἰς λαχεῖον τὴν ὠραιότατην κούκλαν μὲ τὴν λαμπρὰν τῆς προῖκα, τὴν ὁποίαν ἡ θεία ἐσκίπευε νὰ δωρήσῃ εἰς τὴν Μαρίαν; Πῶς, βλέπων τὴν πολύτιμον κούκλαν εἰς ἄλλας χεῖρας — διὰ μόνῃν τὴν αἰτίαν τοῦ ἰδιοῦ του σφάλματος, — πῶς θὰ ἔκαμε διὰ νὰ συγκρατηθῆ, διὰ νὰ μὴ φωνάξῃ ἐνώπιον ὄλων; «Τὴν κούκλαν αὐτὴν, στείλατέ την εἰς τὴν Μαρίαν, εἰς τὴν Μαρίαν, ἣ ὁποία εἶναι ἀξία νὰ τὴν ἔχῃ! Ἐγὼ, ἐγὼ μόνος εἶμαι ὁ ἐνοχος!» Ἄλλὰ θὰ εἶχε τάχα — αὐτὸς, ὁ δεῖλος, ὁ ἀνανδρος — τὸ θάρρος νὰ κάμῃ τοιαύτην τρομερὰν ὁμολογίαν;

Συνησθάνετο ὅτι δὲν θα εἶχε τὸ θάρρος, καὶ, ὡς πάντοτε, ἐπροτίμα νὰ ἀναβάλῃ τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμήν, ἀντὶ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ καὶ νὰ τὴν νικήσῃ.

Καὶ ὅμως, ἐὰν ἀνέβαλλε τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ σφάλματός του, ἡ δυσκολία θὰ ἠῤῥεανεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πᾶσα ἡμέρα, ἣτις παρήρχετο θὰ τὸν ἔφερεν εἰς μεγαλειότερον πειρασμόν! Ἄπαξ ἀρχίσας νὰ ὀλισθαίνῃ ἐπὶ τῆς φοβερῆς ἐκείνης καταφερείας θὰ ἠδύνατο ἄρα γε νὰ σταματήσῃ; Εἰς ποῖα βᾶθῃ αἰσχύνῃς δὲν θα ἐκρημνίζετο; Ἐως ποῦ θὰ τὸν ἔφεραν; (ἀκολουθεῖ.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΛΟΗΓΟΣ.

(Κατὰ μίμησιν τοῦ ἀγγλικοῦ.)

«Ἐσὺ Κώστα ἄφησε τὸ κορίτσι! Ἀκοῦς; ἄφησέ την ἢ ἔρχομαι καὶ σὲ πατῶ στὸ γαλό!» — ἐφώ-ἐφώναξεν ὁ Μάρκος, ἀλλ' ὁ Κώστας, εἴτε διότι δὲν ἤκουσεν, εἴτε διότι δὲν τον ἔμελε, δ,τι καὶ ἂν τῷ ἔλεγεν ὁ υἱὸς τῆς πωχῆς χήρας κυρὰ Ματθαίου, ἐξήκουσεν τὴν διασκεδάσιν του.

Ὁραία διασκεδάσις, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Μεγάλος ἀνδρας, δεκαπέντε ἐτῶν παιδί νὰ κάθηται εἰς τὴν λέμ-

βον και με τὸ κουπί νὰ σπρώχῃ κόρην ἔνδεκα ἐτῶν εἰς τὰ βαθεῖα νερά τοῦ λιμένος! Ἄλλ' ὁ κύρ Κώστας ἦτο υἱός, και μάλιστα μονογενὴς υἱός τοῦ καπετὰν Ἀνδρέα, τοῦ πλουσιωτάτου παραδοκῦρη και κτηματιοῦ τοῦ Ματαρᾶ— μικροῦ παραλίου χωριοῦ, κατοικοιουμένου ὑπὸ φαραῶν και τῶν οἰκογενειῶν των. Ἡ δὲ δυστυχὴς κόρη, τὴν ὅποίαν ἐβασάνιζε τόσο ἀνάνδρως, δὲν εἶχεν οὔτε ἀδελφία οὔτε πατέρα νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ και νὰ τὴν ἐκδικηθῶν. Ὡστε ὁ Κώστας ἐξηκολούθει με δλην του τὴν ἡσυχίαν νὰ ὠθῆ τὴν λέμβον κατεπάνω τῆς κόρης, ἥτις βυθισμένη εἰς τὰ νερά ἔως εἰς τὸν λαμῶν μόλις και με δυσκολίαν κατῶρθωνε νὰ κρατήσῃ τὸ στόμα της ἐλεύθερον, ὥστε νὰ ὀμιλῇ.

«Μή, Κώστα! Σὲ παρακαλῶ πολὺ, κύριε Κώστα, ἄφησέ με νὰ ἔδω! Ἢ μὲ πνίξῃς—δὲν ἤξεύρω κολυμβῆ!» Ἡ φωνὴ της παρακλητικὴ και τρέμουσα ἔφθασε μέχρι τοῦ Μάρκου, ὅστις ἔπαιξε τοὺς βόλους εἰς τὴν ἀρογιαλιὰν με ἕνα του σύντροφον. Ἐγύρισε και εἶδε τὸν Κώστα σπρώχοντα τὴν πτωχὴν Ἀνέταν με τὴν ἄκραν τοῦ κουπίου του. Ἡ Ἀνέτα ἀφῆκε κραυγὴν ἀπελπισίας, ἥτις ὅμως διεκόπη εἰς τὸ μέσον, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐβουθίσθη και ἔγεινεν ἄφαντος!

Ὁ Κώστας ἔμεινεν ἐμβρόντητος χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ τί νὰ κάμῃ, πρὶν ὅμως συνελθῆ ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν του βλέπει τὸν Μάρκον, ὅστις εἶχε φθάσει κολυμβῶν, νὰ βοθίζηται ἐκεῖ ὅπου εἶχε γείναι ἄφαντος ἡ Ἀνέτα. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κρατῶν τὸ ἀναίσθητον κοράσιον, τὸ ὅποιον και κατῶρθωσε νὰ ἀναβιάσῃ εἰς τὴν λέμβον χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Κώστα, ὅστις ἔσπευκε και τὸν ἔβλεπεν ὡς βλάξ. Χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ στιγμὴν ὁ Μάρκος δρασκελιζέει και αὐτὸς τὴν πλευρὰν τῆς λέμβου και ἀντικρῶζει τὸν Κώσταν.

«Δὲν ἤκουσες τί σου εἶπα; Νὰ σὲ μάθω ἴγὼ νὰ πειράζῃς ἄλλοτε τὰ κορίτσια!»

Και ταῦτα λέγων ἀρπάζει τὸν Κώσταν ἀπὸ τὴν μέσην και τὸν σφενδονίζει ὅσον φθάνει μακρύτερον εἰς τὰ βαθεῖα ὕδατα τοῦ λιμένος. Τότε χωρὶς νὰ χάσῃ καιροὺν ἤρπασε τὸ κουπί και ἐτραβήξε διὰ τὴν ξηρὰν ἐκεῖ δὲ παρέδωκε τὴν Ἀνέταν εἰς τὰς χεῖρας μερικῶν γυναικῶν, νὰ τὴν ὑπάγουν εἰς τὴν καλύβην τῆς μάμμης της και αὐτὸς ἐκάθισεν ὀλοβρεγμένος νὰ ἀποτελειώσῃ τοὺς βόλους του με τὸν σύντροφόν του.

Ὁ Κώστας ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἔδγει κολυμβῶν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ λιμένος, και ἔτρεχε με δλην του τὴν δύναμιν πρὸς τὴν οἰκίαν του, παράφορος ἀπὸ ὄρηγν και ἐκδίκησιν. «Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ καλὰ ὁ κύρ Μάρκος τὸ λουτρὸν αὐτό!» Ἄλλ' ὅμως δὲν εἶχε

σκοπὸν νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἑαυτὸν του ἴδιον, διότι ἦτο δειλὸς και ἐφοβῆτο τὸν γρόνθον τοῦ Μάρκου, ὅστις μόλις δεκαπέντε ἐτῶν εἶχεν ἀνάστημα ρωμαλέον και μυῶνας σιδηροῦς.

* * *

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Μάρκος ἦτον ἐντελῶς στεγνός· εἶχεν ὑποφέρει τὸν καυτηρὸν ἥλιον προτιμότερον παρὰ νὰ ὑπάγῃ βρεγμένος εἰς τὸ σπίτι και σογχώσῃ τὴν μητέρα του με αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Διότι ἡ κυρὰ Ματθαίου, ἀφ' ὅτου ἔχασε τὸν ἄνδρα της, ἦτο πολὺ νευρική, και τὸ παραμικρὸν πρᾶγμα τὴν ἐτάραττε και τὴν ἐφόβιζεν. *

Ἐσηκιάθη λοιπὸν ἀπὸ τὴν πεσυρωμένην ἄμμον και ἐπῆρε τὸν δρόμον τῆς καλύβης· καθὼς δὲ ἐπλησίασεν ἤκουσε φωνὰς συνομιλούσας ἢ μίαν ἦτο τῆς μητρὸς του και ἡ ἄλλη... τοῦ Καπετὰν Ἀνδρέα!! Ὁ Καπετὰν Ἀνδρέας ἐφάναζε δυνατὰ, με θυμὸν, ἡ δὲ κυρὰ Ματθαίου μισοπνιγμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα προσεπάθει νὰ τὸν καταπραΰνῃ.

«Ἄς σταθῶ ἐδῶ ἀπ' ἔξω ν' ἀκούσω τί ψευτικὰς θὰ πῆ γὰρ μένα,» ἐσκέφθη ὁ Μάρκος, «και τότε τὸν σογυρίζω!»

«Ξεύρεις πολὺ καλὰ κυρὰ Ματθαίου,» ἔλεγεν ὁ Καπετὰν Ἀνδρέας, «ὅτι τὸ σπίτι σου ἐδῶ εἶναι ὑποβηχουμένον διὰ ὀγδοήντα λίραις.»

«Τὸ ξεύρω, μάλιστα· ὁ μακαρίτης ἀφοῦ πλέον ἔσπασε τὸ πόδι του, τί νὰ μᾶς κάμῃ, και ἔτσι ἐλάσθαμεν τὴν ἀνάγκην...»

«Καλὰ, καλὰ! Εἰξεύρεις προσέτι ὅτι τὸν τόκον τῶν ὀγδοήκοντα αὐτῶν λιρῶν, εἶναι χρόνος και παραπάνω, ὅπου δὲν σας τὸν ἐζήτησα.»

«Ἐχετε δίκαιον, και ὁ Θεὸς νὰ σᾶς τὸ πληρώσῃ αὐτὸ τὸ καλὸ ποῦ κάνετε...»

«Καλὰ τὰ λόγια, κυρὰ μου, ἀλλὰ κύτταξε ὁ υἱὸς σου πῶς μοῦ ἀνταπληρώνει τὸ καλὸ ποῦ σᾶς κάμνω! — Μοῦ ἐπέταξε σήμερον τὸ παιδί μου εἰς τὴν θάλασσαν και ἀπὸ ὀλίγον νὰ μοῦ πνιγῆ! —

«Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ, Καπετὰν Ἀνδρέα, γιατί σοῦ τὸν ἔρριξα εἰς τὸ νερό;» ἀνεφώνησεν ὁ Μάρκος ἐμβαίνων ἐξάφνης και ἀντιμετωπίζων τὸν ὀργισμένον πατέρα. «Ἐπειράζεν ἕνα κορίτσι—θ' φοβητοῦσαίτης! — τὴν ἔσπρωξεν εἰς τὰ βαθεῖα νερά και ἂν δὲν ἤμουν ἐγὼ νὰ τὴν ἐγλύτωνα θὰ ἐπνίγετο. Τοῦ εἶχα εἰπεῖ ὅτι θὰ τὸν ἐπέταγα εἰς τὴν θάλασσαν, ἂν δὲν τὴν ἄφινεν ἡσοχον, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμεινεν— ὥστε κ' ἐγὼ τοῦ ἔδωσα δ,τι τοῦ ἤξιζεν.»

Ὁ Καπετὰν Ἀνδρέας δὲν ἤξευρε τί ν' ἀποκριθῆ πρὸς τὴν νέαν ταύτην ὕφιν τῆς ἱστορίας, ἀλλ' ἡ πατρικὴ φιλοτιμία κατέπνιξε τὸ αἰσθημα τῆς δικαιοσύνης.

« Αδιάφορον μοῦ εἶναι τί εἴχετε οἱ δύο σας μὲ ὅποιαν-
δήποτε γυφτοκόρην τοῦ χωρίου* τὸ παιδί μου δὲν
ἐννοῶ νὰ τὸ κακομεταχειρισθῆ κανεὶς, ἐὰν δὲ σὺ, κα-
κοῦργε ἀναίσχυντε, δὲν πεῖθεσαι μὲ τὸ καλόν, θὰ δο-
κιμάσωμεν σφοδρότερα μέτρα! * Ἀκουσε κυρὰ, τὸ συ-
νάλλαγμα λήγει εἰς τὰς 20 τοῦ μηνός, ἐὰν ἕως τότε
δὲν μου φέρῃς τοὺς παρελθόντας τόκους μαζί μὲ τὸ
κεφάλαιον, θὰ μοῦ κάμητε τὴν χάριν νὰ μοῦ ἀδειά-
σητε τὸ σπίτι! Δὲν ἔχω ἄλλο τίποτε νὰ σοῦ εἰπῶ.»

« Ἡ δυστυχὴς χήρα τὸν ἤκουσεν ὡς κανεὶς ὅστις
ὄνειρέβεται. «Νὰ ἀφήσῃ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνδρός της;
Νὰ μείνῃ ἄστεγος καὶ ἔρημος μὲ τὸ παιδί της εἰς
τοὺς δρόμους;»

«Ποῦ νὰ τὰ εὐρωμεν τόσα χρήματα;» ἐτραύλισε.

Τὸ δένδρον Πάνδανος.

Εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην παριστάται δένδρον ἄγνω-
στον εἰς τὴν Εὐρώπην, ὁ Πάνδανος, τὸ ὅποιον φύ-
εται, εἰς τὰς νήσους τοῦ Εἰρηρικοῦ Ὀκεανοῦ, ἰδίως
εἰς τὸ σύμπλεγμα τῶν νήσων Τόγγα.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑἴΩΝ.

« Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν παριστᾷ τὴν ὡραίαν ἐκείνην
ἐποχὴν εἰρήνης καὶ εὐτυχίας τὴν ὅποιαν ὑπεσχέθη ὁ
θεός, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος θὰ φωτισθῆ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέ-
λιον καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Χρι-
στὸν. Τότε θὰ ἐξαλειφθῆ ὁ πόλεμος ἀπὸ τὴν γῆν καὶ οἱ

Τὸ δένδρον Πάνδανος.

« Ἀυτήσου με, Καπετὰν Ἀνδρέα, μὴ με βγάλης εἰς
τοὺς πέντε δρόμους!» καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

« Ὅπου θέλετε εὐρετέ τα. Αὐτὸ εἶναι ἰδική σας
δουλειά,» εἶπεν ἀποτόμως ὁ Καπετὰν Ἀνδρέας ἐξερ-
χόμενος.

« Ὁ Μάρκος ἤρπασε τὸν πλάστρη ἀπὸ τὸ τραπέζιον
τοῦ μαγειρείου, ἐὰν δὲ δὲν ἐρίπτειτο ἐπάνω του ἡ μή-
τηρ του ἐξάπαντος θὰ ἄφινεν ἐνθόμημα τῆς συνεν-
τεύξεως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Καπετὰν Ἀνδρέου.

« Ἔννοια σου μητέρα,» τῆς εἶπεν «ὅ,τι καὶ ἂν μᾶς
κάμη ἐγὼ θὰ φροντίζω διὰ σένα.»

« Ναι, ἀλλὰ τὰ χρήματα!... »

« Θὰ βρεθοῦν καὶ τὰ χρήματα,» εἶπεν ὁ Μάρκος
γενναίως καὶ φιλήσας τὴν μητέρα του ἐξῆλθεν εἰς τὸν
κῆπον διὰ νὰ σκεφθῆ ἐν ἡσυχίᾳ περὶ τοῦ πρακτέου.
(ἀκολουθεῖ.)

ἄνθρωποι θὰ ζοῦν ἡγαπημένοι ὡς ἀδελφοί. Τότε καὶ
οἱ πλέον ἄσπονδοὶ ἐχθροὶ θὰ ἀγαπηθοῦν, καὶ ἐκείνοι
οἱ ὅποιοι πρότερον ἐμίσησάν ἀλλήλους θὰ συγκατοικοῦν
ἐν ἁμονοίᾳ.

« Καὶ ὁ λόκος θέλει συγκατοικεῖ μετὰ τοῦ ἀρνίου,
καὶ ἡ λεοπάρδαλις θέλει ἀναπαύεσθαι μετὰ τοῦ ἐρι-
φίου, καὶ ὁ μόσχος καὶ ὁ σκύμος καὶ τὰ σκευτὰ
ἐμοῦ καὶ μικρὸν παιδίον θέλει ὀδηγεῖ αὐτά.»

(Ἡσαίας ια. 1 — 10.)

Η ΧΑΙΔΗ.

Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

Ἀπὸ τὸ Μάινφελτ, ὡραῖον χωρίον τῆς Γερμανίας
οἱ κατάφυτοι κάμποι διασταυροῦνται διὰ μονοπατίου,
ἕως εἰς τοὺς πρόποδας ἐνὸς ὄψηλοτάτου ὄρους τὸ ὅποιον
ὀψώνεται σοβαρῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐπάνωθεν τῆς,

κοιλάδος. Ἐκαὶ ὅπου ἀρχίζει ὁ ἀνήφορος, τὸ μονοπά-
τιον περνεῖ ἀνάμεσα λιβαδίων πρασίνων ἕως οὐ φθάσῃ
εἰς τὰς ὄρεινὰς βροχάς, ὅπου τὰ εὐώδη χόρτα ἀναδί-
δουν τὴν εὐχάριστον ὁσμὴν των, ὡς νὰ ἐχαιρέτιζαν
τοὺς πλησιάζοντας. Εἰς τὸ μονοπάτιον τοῦτο ἐπροχώ-

περισσότερον ἀπὸ πέντε ἐτῶν ἡλικίας, τὸ φυσικὸν της
ἄνω σχῆμα δὲν διεκρίνετο διόλου, διότι ἐφόρει δύο
ἀν ὄχι τρία φορέματα, τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, καὶ
ἐπάνω ἀπὸ ἑαυτὰ εἶχε χονδρὸν κόκκινον σαλι, ὥστε
μὲ τὰ βαρέα της ὑποδήματα μόλις ἐβάδιζε καὶ μὲ

Ο χρυσοῦς αἰὼν.

ρει μίαν ὄμοιαν πρῶταν τοῦ Ἰουνίου μία εὐρωστὸς
κόρη, ἣτις ἐκράτει ἀπὸ τὴν χεῖρα μικρὸν κοράσιον,
τοῦ ὁποῖου αἱ παρειαὶ κατακόκκινοὶ ἐφαίνοντο ὡς νὰ
ἔκαιε φωτιά ἐντὸς αὐτῶν. Καὶ δὲν ἦτο παράδοξον,
διότι ἡ δυστυχὴς μικρὰ ἦτο τόσον ζεστὰ ἐνδεδομένη
ὡς νὰ ἦτο Ἰανουάριος καὶ ὄχι Ἰούνιος. Δὲν θα ἦτο

μεγίστην δυσκολίαν ἐσώρετο ὀπίσω τῆς εὐρώστου χα-
ρῆς.
Ἀφοῦ ἐπροχώρησαν ἕως μιᾶς ὥρας ὁρόμον, ἔφθα-
σαν εἰς τὸ Δέρφλι, χωρίον, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸν
ἤμισυ ὁρόμον ἀπὸ τὴν βᾶσιν ἕως εἰς τὴν κορυφὴν
τοῦ ὄρους Ἄλμ.

Ἐδῶ ἀπὸ τὰς θύρας καὶ ἀπὸ τὰ παραθύρα σχεδὸν ὅλων τῶν οἰκιῶν ἤκουσαν χαιρετισμοὺς καὶ καλημερίσματα, διότι ἡ κόρη εἶχε γεννηθῆ εἰς τὸ χωριὸν τοῦτο καὶ ἦτο γνωστῆ, ἐκείνη ὅμως δὲν ἐστάθη νὰ ἀρχίσῃ ὁμιλίαν ἀλλ' ἔχαιρέτα διαβατικῶς. Εἰς τὸ πέραν ὅμως ἄκρον τοῦ χωρίου μία τῆς παλαιὰ φίλη τὴν κατέφθασε καὶ ἤρχισε νὰ ἀναβαινῆ καὶ αὐτὴ τὸν ἀνῆρορον, ἐνῶ τὸ μικρὸν κοράσιον ἤρχετο ὀπίσω τῶν δύο.

«Ποῦ τὸ πηγαίνεις αὐτὸ τὸ παιδάκι ;» ἠρώτησεν ἡ τελευταία χωρική τὴν φίλην τῆς Δέτας. «Ἰποθέτω δτι εἶναι τῆς ἀδελφῆς σου κόρη, ἐκείνη ὅπου ἄφησεν δταν ἀπέθανεν.»

«Τὴν πηγαίνω εἰς τὸν Θεῖον· θὰ τοῦ τὴν ἀφήσω.»

«Τί;» ἐφώνησεν ἡ Βάρβελ· «θὰ ἀφήσῃς μικρὸ παιδί μετὸν Θεῖον! Ἐχάσας τὸν νοῦν σου, Δέτα; Δὲν ἤθελα νὰ ἦμαι εἰς τὴν θέσιν τῆς καυμένης τῆς μικροῦλας! Τί ἄνθρωπος κ' αὐτός!—Κανεὶς δὲν εἰξεύρει πῶς ζῆ καὶ πῶς περῶ ἐκεῖ ἄνω εἰς τὸ βουνό. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἕως τὸ τέλος δὲν πλησιάζει ἄνθρωπον. Ποτέ του δὲν πατεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ μίαν φοράν τὸν χρόνον, δταν καταβαίνῃ εἰς τὸ χωριὸν διὰ τῆς δουλειᾶς του, ὅλοι τὸν φοβοῦνται καὶ τὸν ἀποφύγουν.»

«Καὶ μ' ὄλα ταῦτα εἶναι πάππος τοῦ παιδιοῦ καὶ πρέπει νὰ φροντίσῃ δι' αὐτό,» ἀπεκρίθη ἡ Δέτα. «Δὲν πιστεύω νὰ τὸ κακομεταχειρισθῆ, διότι ὕστερον θὰ δώσῃ λόγον. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἰδική μου δουλειά.»

«Ἦθελα, ἀλήθεια,» εἶπεν ἡ Βάρβελ, «νὰ ἤξευρα τί ἔχει αὐτός ὁ γέρον καὶ κάθεται ἐκεῖ ἑπάνω εἰς τὸν κρημνόν. Λέγουν ὅσα εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῆς δι' αὐτόν· ἀλλὰ σὺ βέβαια θὰ ἤξεύρης ὅλην τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν σου. Δὲν μου λέγεις; Ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ εἶπω λέξιν εἰς κανένα.»

«Καλὰ, ἀλλὰ πρόσεχε μὴ ἔβγῃ ἀπὸ τὸ στόμα σου λέξις,» εἶπεν ἡ Δέτα καὶ ἐστράφη ὀπίσω τῆς νὰ ἰδῆ ἂν ἡ μικρὰ Χαίδη ἤκουε τί ἔλεγον. Ἀλλὰ τὸ κοράσιον δὲν ἐφαίνετο πουθενά.

«Νά! τὴν βλέπω,» εἶπεν ἡ Βάρβελ, «Ἐκεῖ ἄνω εἰς τὸν βράχον —μαζὶ μετὸν Πέτρον τὸν βοσκόν, καὶ ταῖς γίδαις του. Θὰ τοὺς φθάσωμεν σιγά σιγά. Ἐχεις καιρὸν νὰ μοῦ εἰπῆς ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ Θείου. Εἶχεν ἄλλοτε περισσότεραν κατάστασιν ;»

«Βέβαια,» ἀπεκρίθη ἡ Δέτα, «εἶχε τὸ καλλίτερον ὀποστατικὸν τοῦ Δόμλεσγ. Αὐτὸς ἦτον ὁ μεγαλειτέρος υἱός, καὶ οἱ γονεῖς του δὲν εἶχαν παρὰ ἓνα ἀκόμη υἱόν, ὁ ὁποῖος ὅμως ἦτον ἐργατικὸς καὶ φρόνιμος. Ἀλλ' ὁ μεγαλειτέρος δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ τὴν ἀκούσῃ τὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ἔκαμαν τὸ ἀρχοντόπουλον καὶ ἐγύριζε

τὴν χώραν μετὰ κακοὺς συντρόφους, τοὺς ὁποῖους κανεὶς δὲν ἐγνώριζεν, ἕως βίου ἔφαγεν ὅλην τὴν περιουσίαν εἰς ταῖς ἀσωταίαις καὶ ἔπαιξεν ἀκόμη καὶ τὸ ὀποστατικὸν του εἰς τὰ χαρτιά. Οἱ γονεῖς του ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν λύπην των, καὶ ὁ ἀδελφός του ἐλευνὸς πλέον ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὰ ξένα, καὶ κανεὶς δὲν ἤξεύρει ποῦ ὄπηγε. Καὶ ὁ μέγας τότε ἔγεινεν ἄφαντος, καὶ μετ' ὀλίγον ἠκούσθη δτι εἶχε γείνει στρατιώτης καὶ μετατεθῆ εἰς τὴν Νεάπολιν. Ἐπὶ δώδεκα ἔτη δὲν ἠκούσθη τίποτε περισσώτερον περὶ αὐτοῦ. Μίαν ἡμέραν ὅμως ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωριὸν μαζὶ μετὰ ἓνα παιδί ὡς δώδεκα ἔτων, τὸ ὁποῖον ἠθέλησε νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς του, ἀλλ' ὅλοι τοῦ ἐκλείσαν τὰς θύρας των. Τότε καὶ αὐτὸς ἐπῆρεν ὄρκον οὐδέποτε πλέον νὰ πατήσῃ εἰς τὸ Δόμλεσγ, καὶ ἦλθεν ἐδῶ εἰς τὸ Δέρφλι μετὰ τὸ παιδί του, καὶ, ὡς φαίνεται, θὰ εἶχε περιουσίαν, διότι ἐσπούδασε τὸν υἱόν του μαρραγκόν. Ἦτο καλὸς νέος, ὅλοι τὸν ἠγάπησαν ἐδῶ, ἀλλ' ὁ γέρον κανένα δὲν ἐνεπιστεύετο. Ἡμεῖς ὅμως τὸν ἐλέγαμεν θεῖον, διότι ἡ προμάμμη μου καὶ ἡ μητέρα του ἦσαν ἀδελφαί, ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τοῦ πατρός μου τὸ μέρος ἔχομεν συγγένειαν μετὰ ὄλον τὸ χωριὸν, λίγα κατ' ὀλίγον ὅλοι τὸν ἐφώνηζαν Θεῖον.»

«Ἀλλὰ τί ἀπέγινεν ὁ υἱός του ;»

«Ἀφοῦ ἔμαθε τὴν τέχνην τοῦ ἐπῆρε τὴν ἀδελφὴν μου Ἀδελαΐδα καὶ ἔζησαν μαζὶ καλὰ καὶ εὐτυχῶς ὀσμένα δύο ἔτη. Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἔκτιζε κάποιον σπίτι ἔπεσαν ἐν βαρῶν μαδερὶ καὶ τὸν ἐπλάκωσε καὶ τὸν ὄπηγαν νεκρὸν εἰς τὴν γυναῖκά του. Μόλις ἐπέρασαν δύο μῆνες καὶ ἐθάψαμεν καὶ τὴν δυστυχισμένην μου ἀδελφὴν.»

«Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε νὰ κάμῃ μετὰ τοὺς δύο αὐτοὺς θανάτους» ἔλεγον πρῶτα κρυφὰ καὶ ὕστερον ὀλοφάνερα, δτι ἦτο τιμωρία ἀπὸ τὸν Θεόν διὰ τὰς ἀμαρτίας τοῦ Θείου, καὶ ὁ ἱερεὺς μας ὄπηγε καὶ τοῦ ὀμίλησε σοβαρὰ, καὶ τοῦ εἶπεν δτι πρέπει νὰ μετανοήσῃ, ἀλλ' αὐτὸς ἔγεινεν ἀκόμη σκυθρωπότερος καὶ ἀγριώτερος ἀντὶ νὰ ταπεινωθῆ, καὶ ἐπὶ τέλους ἐμάθαμεν δτι εἶχεν τραθηχθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ἔζη καταμόνας ἑπάνω εἰς τὸ Ἄλμ, ἐχθρευόμενος Θεόν καὶ ἀνθρώπους.

Ἡ Χαίδη ἦτο ἐνὸς ἔτους, δταν ἀπέθανεν ἡ μητέρα τῆς, τὴν ἐπῆραμεν τότε ἡμεῖς, ἀλλὰ τῶρα ἐπειδὴ ἠῦρα καλὴν θέσιν εἰς τὴν Φραγκφόρτην καὶ δὲν ἠμπορῶ, ἔνοοις, νὰ κάρω παιδί πάντε ἔτων μαζὶ μου, πηγαίνω νὰ τὴν ἀφήσω εἰς τὸν πάππον τῆς.»

Αἱ δύο γυναῖκες εἶχον φθάσει εἰς μικρὰν τινα κλύην.

«Χαίρε, λοιπόν, Δέτα,» εἶπεν ἡ Βάρβελ. «Ἐχω νὰ

ὀμιλήσω με τὴν μητέρα τοῦ Πέτρου — Μοῦ ὄφραίνει καὶ θέλω νὰ τῆς παραγγείλω μερικά πράγματα, Χαίρε, καὶ ὦρα σου καλή.»

Ἡ Δέτα ἀφῶ ἀπεχαιρέτησε τὴν φίλην τῆς ἐγύρισε νὰ εὗρη τὴν Χαίδη, καὶ ἐπὶ τέλους τὴν εἶδεν ὀλίγον παρέκει μὲ τὸν βοσκὸν καὶ τὰς γίδας του.

Ἡ Χαίδη πρὸ πολλοῦ ἐστενοχωρεῖτο ἀπὸ τὰ πολλὰ τῆς ἐνδύματα, τὰ ὅποια ἡ θεία τῆς εἶχε φορέσει διὰ νὰ μὴ κοπιᾶζῃ νὰ τὰ βασιᾶ εἰς τὴν χεῖρα. Ἡ Χαίδη δὲν ἐπαπαρονέθη ἑμῶς ἀλλ' ἐπαπατήρει μὲ προσοχὴν τὸν βοσκὸν τὸν Πέτρον, ὅστις ἀνυπόδη-

τος καὶ μὲ φίλῶν πανταλόνοι ἔτρεχεν εὐκόλως ἄνω καὶ κάτω κυνηγῶν καὶ συμμαζεύων τὰς γίδας του. Παρατήρησε τότε καὶ τὰς γίδας, πόσον ἐλαφρὰ ἐπήδων ἀπὸ βράχον εἰς βράχον. Αἰφνης ἐκάθισεν, ἔθγαλε τὰ ὑποδήματα καὶ τὰς περικνημίδας τῆς, ἐσηκώθη, ἐπέταξε τὸ βαρὺ σάκι, ἐξεκοῦμβωσε καὶ τὰ δύο τῆς φορέματα, τὸ καλὸν τῆς καὶ τὸ καθημερινόν, καὶ ἔμεινε μὲ τὸ μισοφοράκι καὶ τὸ ὑποκαμισάκι, τοῦ ὁποίου τὰ κοντὰ μανίκια ἄφινον γυμνοὺς τοὺς στρογγύλους τῆς μικροὺς βραχίονας. «Ἄ. τί δροσιά!» εἶπεν. Ἐξέτεινε τοὺς γυμνοὺς τῆς βραχίονας πρὸς τὸν ὄροσερὸν ἄνεμον, καὶ τῆς ἐφάνη ὅτι ἠδύνατο νὰ πετάξῃ.

Ἐπειτα ἐδίπλωσε τὰ ἐνδύματά τῆς ὅλα μαζί καὶ ἀφ' οὗ τὰ ἐποθεύτησεν εἰς ἀσφαλὲς μέρος ἤρχισεν νὰ τρέχῃ ἐλαφρῶς καὶ εὐκόλως κατόπιν τοῦ Πέτρου, ἀναβαίνουσα καὶ πηδῶσα ὡς μία ἀπὸ τὰς πλέον ταχύποδας τοῦ γίδας.

Ἄμα ἑμῶς ἡ θεία Δέτα εἶδε τὴν Χαίδη εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

«Καλὲ ποῦ εἶναι τὰ ρούχά σου;» ἐφώνησεν ἄμα τὴν ἐπλησίασε. «Τὸ καινούργιο φόρεμα καὶ τὸ καλὸ τὸ σάκι ποῦ σοῦ πῆρα προχθές; Ἡ καλάϊς κάλτσαις ἔπου σοῦ ἐπέλαξεν; Τί τὰ ἔκαμες;»

Ἡ Χαίδη χωρὶς νὰ παραχθῆ διόλου εἶδειξεν μὲ τὸ

χεράκι τῆς πρὸς τὰ κάτω, ἡ δὲ θεία Δέτα ἀκολουθήσασα μὲ τὸ βλέμμα εἶδε πράγματι κατὰ τι κόκκινον, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ τὸ σάλιον. «Ἄτακτο παιδί! Τί τρέλλα εἶναι αὐτή! Ποῖος θὰ καταβῆ ἐκεῖ κάτω τώρα νὰ τὰ φέρῃ; Ἐλα, ἐσὺ Πέτρε, τρέξε φέρετα. Πῆγαινε παιδί μου νὰ ζήσης καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ χάρισω τοῦτο.» Ταῦτα λέγουσα τοῦ εἶδειξεν ἕν καινούργιον εἰκοσιπενταράκι θαλιστερόν.

Ὁ Πέτρος μόλις εἶδε τὸν θησαυρὸν αὐτὸν καὶ μία, δύο, καταβαίνει, ἀρπάζει τὰ ρούχα καὶ πάλιν ἐδρίσκειται εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ θεία Δέτα μὲ τὴν Χαίδη καὶ τὰς γίδας τὸν ἐπερίμεναν. Ἡ θεία Δέτα τὸν ἐπήνεσε διὰ τὴν προκοπὴν του καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τοῦ δίδει τὸ εἰκοσιπενταράκι, τὸ ὅποιον ὁ Πέτρος κρύπτει εὐθὺς βαθεῖα εἰς τὴν τσέπην του. «Ὅλοι δὲ μαζί, ἡ θεία Δέτα, ἡ Χαίδη, ὁ Πέτρος καὶ αἱ γίδαις ἤρχισαν πάλιν νὰ ἀναβαίνουν τὸ ὄρος πρὸς τὴν καλύβην τοῦ Θείου.

Τέλος, μετὰ τρία τέταρτα περιόπου τῆς ὥρας, ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρημνοῦ ὅπου ἔστατο ἡ καλύβη τοῦ Θείου.

Ἡ καλύβη ναὶ μὲν ἦτο ἐκτεθειμένη εἰς ἄλουστοὺς ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ' ἑμῶς ἀπελάμβανε καὶ ὅλας τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ εἶχε λαμπροτάτην θέαν τῆς κοιλάδος.

Ὅπισθεν τῆς καλύβης ἦσαν τρία μεγάλα καὶ πολλὰ ἀρχαῖα πεύκη, μὲ μακροὺς ἀκλαδεύτους κλώνους, ὀπίσω δὲ αὐτῶν τὸ ὄρος ὀψώνετο, κατάφυτον σχεδὸν μέχρι τῆς κορυφῆς, ἦτις ὁμοιάζε μὲ ὀψηλοὺς καὶ μωτεροὺς πύργους ἐκ βράχου γυμνοῦ. (ἀκολουθεῖ.)

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΚΟΡΗ ΑΒΥΣΣΙΝΙΔΕΣ.

Ἐχετε ἐνώπιόν σας σας δύο Ἀβυσσινίδας τῶν ἀνωτέρων τάξεων, μητέρα καὶ κόρη. Ὡς βλέπετε ἡ φυσιογνωμία των εἶναι γλυκεῖα, καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς εὐρωπαϊκὴν παρὰ εἰς αἰθιοπικὴν.

μητηρ καὶ κόρη Ἀβυσσινίδας.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Αἱ φραντζόλαι εἰς σχῆμα ἡμισελήνου, τὰς ὁποίας δλοῖ ἀγαπᾶτε, εἶναι Αὐστριακῆς καταγωγῆς κατεσκευάσθησαν πρῶτον εἰς τὴν Βιέννην, καὶ ἰσὸς ἡ ἱστορία των, ἥτις εἶναι ἀρκετὰ ἀξιοπερίεργος.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅτε οἱ Τούρκοι ἐπολιόρχουν τὴν Βιέννην φωμᾶς τις ἐζύμωνε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ ὑπόγειόν του. Ἐνθ' ἐζύμωναν, ἤκουσε κρότον προερχόμενον ἀπὸ μίαν γωνίαν τοῦ ὑπογείου. Ἐστράφη καὶ εἶδεν ἐκεῖ πλησίον τὸν ταμπουράν τοῦ μικροῦ υἱοῦ του, καὶ ἐπάνω εἰς τὸν ταμπουράν μερικὸς βόλους οἱ ὁποῖοι ἐτραντάριζαν καὶ ἐκυλλόντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Τοῦτο τοῦ ἐφάνη παράδοξον, διότι καὶ ἔξω εἰς τὸν δρόμον καὶ μέσα εἰς τὴν οἰκίαν ἦτο ἄκρα ἡσυχία. Ἐστάθη καὶ περιτήρησε τὸν ταμπουράν καὶ εἶδεν ὅτι καθὲ ὀλίγον ἐκινουῦντο οἱ βόλοι, καὶ ἐπροξένον τὸν κρότον ἐκεῖνον τὸν παράξενον. Ἐπλησίασε τότε τὸ ὄτιόν του εἰς τὴν γῆν καὶ εὐθὺς διέκρινε ἦχον μεμακρυσμένον, ἀλλὰ τακτικόν ὡς ἦχον σκαπάνης, καὶ περιτήρησεν ὅτι βόαικις ἤκουετο ὁ κρότος αὐτὸς ἐκκινουίετο ὁ ταμπουράς καὶ οἱ ἐπάνω του βόλοι. Τότε ἐνόησε τί ἐσημαίνεν ὁ τακτικὸς ἐκεῖνος κρότος. Οἱ Τούρκοι ὑπέσκαπτον τὴν πόλιν!

Περσευθὺς ἀφίνει τὴν ζύμην του καὶ τρέχει καὶ εἰσοποιεῖ τὰς ἀρχάς, ὁ δὲ Διοικητὴς τῆς Βιέννης ἀφοῦ ἐξήτασε καὶ εἶδεν ὅτι πραγματικῶς εἰς τοῦτο κατεγίνοντο οἱ Τούρκοι, διέταξε καὶ κατεσκευάσθη δεύτερος ὑπόνομος, διὰ τῆς ὁποίας διέρρηξαν τὸ Τουρκικὸν στρατόπεδον τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν οἱ Τούρκοι ἐδιώχθησαν καὶ ἡ Βιέννη ἐσώθη.

Μετὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως ὁ Αὐτοκράτωρ προσεκάλεσε τὸν φωμᾶν καὶ τὸν ἠρώτησε ποίαν χάριν ἐπέθυμει νὰ τῷ γένη ὡς ἀνταμοιβὴ τῆς μεγάλης του ὑπηρεσίας πρὸς τὴν πατρίδα.

«Ἐγὼ, Μεγαλειότατε, δὲν εἶμι καταάλληλος οὔτε διὰ πλοῦτη οὔτε διὰ ὑψηλὴν θέσιν,» ἀπεκρίθη, ὁ φωμᾶς. «Δὲν θέλω ἐπομένως οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο. Μόνον τοῦτο ζητῶνὰ μοι δοθῆ τὸ δικαίωμα νὰ κάμω εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς ἀρτους μου εἰς τοσῶν σχῆμα τῆς ἡμισελήνου ἐκεῖνης, ἥτις μᾶς ἐφοβέριζεν ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν, διὰ νὰ ὑπενθυμίζῃ ἐκεῖνους, οἵτινες τὸ τρώγουν ὅτι ὁ θεὸς τῶν Χριστιανῶν εἶναι μεγαλειότερος ἀπὸ τὸν θεὸν τῶν ἀπίστων!»

Οὕτω λοιπὸν ἐξεδόθη ἀτοκρατορικὴ διαταγὴ ἐξουσιοδοτοῦσα τὸν ἀρτοπᾶλῆν καὶ τοὺς ἀπογόνους του ἀποκλειστικῶς νὰ κατασκευάζουν τοὺς ἀρτους των εἰς τὸ σχῆμα τῆς Τουρκικῆς ἡμισελήνου.

— Ἀραβικὴ τις παροιμία λέγει ὅτι τέσσαρες ἄνθρωποι ὑπαρχουν:

«Ὁ μὴ γνωρίζων τίποτε, ἀλλ' ἀγνοῶν ὅτι δὲν γνωρίζει. Ὁ ὅτος εἶναι μαρῶς ἀπόφραγέ τον.

«Ὁ μὴ γνωρίζων ἀλλὰ συναισθανόμενος ὅτι δὲν γνωρίζει. Ὁ ὅτος εἶναι εὐήθης διδαξέ τον.

«Ὁ γνωρίζων, ἀλλ' ἀγνοῶν ὅτι γνωρίζει. Ὁ ὅτος κοιμάται ἐξόπνησέ τον.

«Ὁ γνωρίζων καὶ συναισθανόμενος ὅτι γνωρίζει. Ὁ ὅτος εἶναι σοφός. ἀκολούθει τον.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ἰδ' ἠρώτησέ ποτε τὸν γενναῖον Ἐλβετὸν συνταγματάρχην Κλέρκ, ἐὰν κατάγεται ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν. Ὁ δὲ γενναῖος στρατιώτης ἀποκρίνεται παραυθὺς, «Μεγαλειότατε, ὁ Νῦες εἶχε τρεῖς υἱοὺς ἐν

τῇ Κιθωτῇ, δὲν εἰξεύρω ὅμως ἵνα σὰς εἶπω ποῖος ἐκ τῶν τριῶν εἶναι προπάτωρ μου.» (Ἐκ τοῦ Ἀκόλλωνος.)

— Τὸ ἀρχαιότατον δένδρον τοῦ κόσμου εἶναι τὸ ἱερὸν δένδρον τῶν Βουδδιστῶν, εἰς τὴν ἱερὰν πόλιν τῆς Ἰνδίας Ἀναραζαπούραν. Ἐφουτέθη 288 ἔτη πρὸ Χριστοῦ, ὥστε εἶναι τῶρα 2183 ἐτῶν.

Οἱ Ἰνδοὶ προσκυνοῦν τὸ δένδρον τοῦτο ὡς ἱερὸν διότι πιστεύουσι ὅτι ὁ μέγας προφήτης των Βουδδῆς ἔκαμνε τὰ θαύματά του ὑποκάτω αὐτοῦ. Ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν οἱ βασιλεῖς τῆς Ἰνδίας ἤρχοντο καὶ ἀφιέρωνον τὸ βασιλείον των εἰς τὸ δένδρον τοῦτο. Οἱ δὲ προσκυνηταὶ ἔρχονται κατ' ἔτος καὶ συνέζουσι τὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα πᾶντον κατὰ γῆς, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βαλοῦν μάχαιραν ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον.

— Ὁ ὀφθαλμὸς εἶτε εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶτε εἰς τὰ ἄλλα ζῶα εἶναι μηχανισμὸς θαυμασῖος καὶ πολυσύνθετος, τῶν ἐντόμων ὅμως εἶναι ἰδίως πῶς θαυμασῖος. Ἐκαστος ὀφθαλμὸς δὲν εἶναι εἰς ἄλλα πολλοὶ μικρότεροι ὀφθαλμοί, τὸσον στείπνοι καὶ ἄμαλοι ὥστε ἀνενακλῶν τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα ὅπως τὰ ἀνανακλᾷ καθρέπτης. Ὡστε ἐὰν ἐξετασθῇ ὀφθαλμὸς μίας λι. χ. ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον ὅλα τὰ ἀπέναντι αὐτοῦ ἀντικείμενα θά φανοῦν ἑκατοντάκις πολλαπλασιασμένα εἰς τοὺς πολυαριθμοὺς τούτους μικροὺς καθρέπτας. Ὑπολογίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν μικρῶν τούτων καθρεπτῶν, ἡ φ α κ ῶ ν εἰς 14, 4110 εἰς τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς τῆς μίας, ἥτοι 7,000 εἰς ἕκαστον ὀφθαλμὸν· εἰς ἕκαστον δὲ ὀφθαλμὸν τοῦ μεταξοσκόληκου εἶναι 3,648' εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ κοινοῦ μαύρου κανθάρου 3,180' εἰς δὲ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἀνθρώπου 12,544.

— Ἐκ τῶν πολλῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων οἱ ὁποῖοι κατεδίωξαν τοὺς Χριστιανοὺς, οἱ πλεῖστοι ἀπέθανον κακῶς. Ὁ μὲν Νέρων ἠτόχειρῆσεν, ὅπως διαφύγῃ τὸν θάνατον ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν του· Ὁ Δομητιανὸς ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν δούλων του· ὁ Ἀδριανὸς ἀπέθανεν εἰς βασάνους φοβεράς τοῦ νοσῆ· ὁ Σεῦηρος δὲν εὐημέρησε πλέον ἀφοῦ ἐδίωξε τὴν Ἑκκλησίαν — τέλος δὲ ἀπέθανε διὰ προδοσίας τοῦ υἱοῦ του· ὁ Μαξιμιανὸς δὲν ἐβασίλευσεν εἰ μὴ τρία ἔτη καὶ ἀπέθανε βίαιον θάνατον· ὁ Δέκιος ἐφονεύθη εἰς τι ἔλος τῆς Παννονίας, τὸ δὲ σῶμά του δὲν εὐρέθη ποτέ· Ὁ Ὑβαλεριανὸς ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ ἀφοῦ ὑπέφερε τὰς βασάνους τῆς δουλείας τρία ἔτη ἐξεδήρη ζωντανός· ὁ Διοκλητιανὸς ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ τῆς βασιλείας καὶ παρεφρόνησεν· ὁ Μαξιμιανὸς ἠβράκλειος ἐξεθρονίσθη καὶ ἐπύνη δι' ἀγχόνης· ὁ δὲ Σεῦηρος ἠτόχειρῆσεν. Ἦν ὅντι ἐτιμωρήθησαν δικαίως διὰ τὰς ἀμαρτίας των.

«Ἡ νηστεία, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ ἐκλεξα, δὲν εἶναι αὐτῆς τὸ νὰ λύσῃ τοὺς δεσμοὺς τῆς κακίας, τὸ νὰ διαλύσῃ τὰ βαρῆα φορτία, καὶ τὸ νὰ ἀφίγης ἐλευθέρους τοὺς καταδεδουλωστυμένους, καὶ τὸ νὰ συντρέψῃ πάντα ζυγόν; Δὲν εἶναι τὸ νὰ διαμοιράσῃ τὸν ἄρτον σου εἰς τὸν πεινῶντα, καὶ νὰ εἰσάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν σου τοὺς ἀστέγους πτωχοὺς; Ἐταν βλέπῃς τὸν γυμνόν, νὰ ἐνδύσῃ αὐτόν, καὶ νὰ μὴ κρόπτης σεαυτὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς σου;» (Ἡσ. νθ. β. 7.)

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖοι προφήται προσήψουσεν τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου;
2. Εἰς ποῖον πρῶτον ἐδόθη ἡ υπόσχεσις ὅτι θά ἐγεννᾶτο ὁ Χριστός;
3. Διατί τοῦτο;